

Sygn. akt **III AUa 1104/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Marta Sawińska

del. SSO Małgorzata Woźniak-Zendran

Protokolant: st.sekr.sąd. Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r. w Poznaniu

sprawy **W. Ś.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji W. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 27 stycznia 2016 r. sygn. akt VII U 2324/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 oraz poprzedzające go decyzje i przyznaje W. Ś. prawo do emerytury pomostowej od dnia 27 czerwca 2015r.;
2. Zasądza od pozwanego na rzecz W. Ś. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

del. SSO Małgorzata Woźniak-Zendran	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Marta Sawińska
-------------------------------------	-----------------------	--------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lipca 2015r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008r. nr 237, poz. 1656 ze zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) odmówił W. Ś. prawa do emerytury pomostowej.

Odwołanie od tej decyzji złożył W. Ś., wskazując, że we wskazanym okresie wykonywał pracę spawacza gazowego i spawacza elektrycznego, pracując w pomieszczeniach

o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją. Stanowisko mechanika-spawacza zostało określone w nowym angażu na skutek przekształcenia przedsiębiorcy zatrudniającego odwołującego, jednak odwołujący nie wykonywał wówczas pracy mechanika.

W dniu 28 lipca 2015r. organ rentowy wydał kolejną decyzję odmawiającą W. Ś. prawa do emerytury pomostowej, uchylając jednocześnie decyzję z dnia 1 lipca 2015r.

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt VII U 2324/15):

1. umorzył postępowanie w zakresie odwołania od decyzji z 1 lipca 2015r. znak: (...),
2. oddalił odwołanie od decyzji z 28 lipca 2015r. znak: (...),
3. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący W. Ś. urodził się w dniu (...)

Odwołujący posiada ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W następujących okresach pracował w szczególnych warunkach:

- od 4 listopada 1991r. do 30 listopada 1999r. w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w G., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako spawacz,

- od 1 grudnia 1999r. do 31 grudnia 2008r. w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w G., w pełnym wymiarze czasu pracy, jako mechanik-spawacz.

W powyższych okresach zatrudnienia odwołujący równocześnie, w tym samym miejscu i czasie wykonywał czynności związane z pracą na obu stanowiskach, ujęte w obrębie dwóch różnych działów zarządzenia resortowego - zarządzenia nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej. Konieczność wykonywania łącznie prac związanych z każdym ze stanowisk wynikała z warunków techniczno-organizacyjnych w zakładzie pracy. Dwuzawodowa nazwa stanowiska pracy odwołującego, widniejąca na angażach oraz świadectwie pracy, wynikała z kolei ze stosowania przez pracodawcę innego nazewnictwa niż określone w załączniku do powyższego zarządzenia.

Od 1 października 2008r. do 2 listopada 2008r. odwołujący otrzymywał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy. W okresie od 3 listopada 2008r. do 31 stycznia 2009r. oraz od 1 lutego 2009r. do 31 marca 2009r. W. Ś. pobierał zasiłek chorobowy, zaś od 1 kwietnia 2009r. do 26 marca 2010r. – świadczenie rehabilitacyjne. W okresach tych odwołujący nie wykonywał pracy.

Stosunek pracy z odwołującym ustał na skutek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 24 maja 2010r. z powodu choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy.

Łączny staż pracy w szczególnych warunkach wyniósł 17 lat, 1 miesiąc i 27 dni.

W dniu 27 czerwca 2015r. odwołujący ukończył (...) lat.

W dniu 29 maja 2015r. odwołujący złożył wniosek o emeryturę pomostową. Według stanu na ten dzień odwołujący posiadał ponad 39 lat okresów składkowych i nieskładkowych i nie był nigdzie zatrudniony.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015r. poz. 965 ze zm.) – która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2009r. – prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Stosownie do art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2015r. poz. 748 ze zm.), dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1 (tj. wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Przepis art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odsyła do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Wykaz A „Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego”, stanowiący załącznik nr 1 do cytowanego rozporządzenia, w dziale XIV „Prace różne” w pkt 12 jako prace w szczególnych warunkach wymienia prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym, zaś w dziale II „W energetyce” w pkt 1 12 jako prace w szczególnych warunkach wymienia prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Sąd I instancji podniósł, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu prac - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych. Za błędne uznał stanowisko wyrażone przez organ rentowy, że skoro zgodnie z zaświadczeniem z dnia

7 lipca 2015r. wystawionym przez pracodawcę odwołującego, w okresie od 4 grudnia 1991r. do 31 grudnia 2008r. (czyli ponad 15 lat) W. Ś. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach, o których mowa w Wykazie A dziale II poz. 1 punkt 44 i 47, tj. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie

i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych na stanowisku mechanik (zgodnie

z zaświadczeniem stanowisko to jest tożsame z monterem urządzeń i instalacji ciepłowniczych oraz monterem urządzeń odpylania i odpopielania i odzūżlania w kotłowniach z kotłami pyłowymi oraz rusztowymi o wymuszonym podmuchu powietrza pod ruszt) oraz prace, o których mowa

w Wykazie A dziale XIV poz. 12 pkt 1 i 2, tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym na stanowisku spawacz (wg. załącznika nr 1 do zarządzeniu nr 9 Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983r.),

to uniemożliwiało to zaliczenie ww. okresu jako pracy w szczególnych warunkach, gdyż praca ta nie była wykonywana na stanowiskach w obrębie jednego działu zarządzenia resortowego.

Zdaniem tego Sądu prace różne, określone w dziale XIV, do których zalicza się praca spawacza, nie są powiązane z żadnym resortem, a zatem mogą być wykonywane i łączone z innymi pracami w każdym z pozostałych resortów. W konsekwencji przyjęto, że w okresie spornym, tj. od 1 grudnia 1999r. do 31 grudnia 2008r. W. Ś. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Dwuzawodowe określenie zajmowanego stanowiska, z którego jedno zostało zakwalifikowane jako podlegające łączeniu

z innymi „Prace różne”, nie stanowiło przeszkody w uznaniu, że osiągnął on staż pracy w takich warunkach w łącznym wymiarze 17 lat, 1 miesiąca i 27 dni, spełniając tym samym warunek nabycia prawa do emerytury pomostowej określony w art. 4 pkt 2 cytowanej ustawy o emeryturach pomostowych.

Zgodnie z art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych musi być także warunek, by po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Z zaświadczenia wykonywania prac

w szczególnych warunkach z dnia 21 maja 2009r., świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 maja 2010r. oraz pisma z dnia 24 maja 2010r. – rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia wynika, że odwołujący, począwszy od dnia 1 października 2008r., nie świadczył pracy, tj. nie wykonywał czynności związanych ze stanowiskiem, które zajmował i nie był obecny w zakładzie pracy, pobierając w pierwszej kolejności wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, następnie zasiłek chorobowy, a w końcu (do dnia 26 marca 2010r.) świadczenie rehabilitacyjne. Decyzją z dnia 12 maja 2010r. odwołujący został uznany za częściowo niezdolnego do pracy i przyznana mu została z tego tytułu renta.

Podniesiono, że na kanwie niniejszej sprawy odwołujący zmierzał do wykazania, że wykonywał ww. prace także po dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych, lecz Sąd I instancji nie podzielił tego stanowiska, uznając że bazuje ono wyłącznie na literalnym podobieństwie brzmienia treści zaświadczenia z dnia 21 maja 2005r. („wykonywał i wykonuje”) oraz wynikającego z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych warunku wykonywania pracy w szczególnych warunkach także po dniu 31 grudnia 2008r. Odbiega ono jednak od celu przyświecającego ustawodawcy, którym była kontynuacja rzeczywistego zatrudnienia po dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych, a więc zatrudnienia realizującego elementy charakterystyczne dla stosunku pracy, a wynikające z art. 22 § 1 k.p.

Podniesiono, że zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983r. okresy pracy uzasadniające prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie z dnia 21 maja 2009r. nie jest żadnym

z powyższych dokumentów. Za podstawę określenia okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze może służyć tylko świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 24 maja 2010r.,

zgodnie z którym wykonywanie pracy na stanowiskach spawacza oraz mechanika spawacza przez W. Ś. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy miało miejsce tylko w okresie od 4 listopada 1991r. do 31 grudnia 2008r.

Odwołujący podniósł także, że spełnia warunki przyznania mu prawa do emerytury pomostowej przewidziane w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie z nim prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W ocenie Sądu I instancji W. Ś. spełnił zarówno warunek przewidziany w pkt 1, jak i w punkcie 2 przytoczonego przepisu, jednakże nie spełnił on trzeciej z przesłanek przyznania mu prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy, tj. posiadania 16 lat pracy w szczególnych warunkach na dzień 1 stycznia 2009r.

Sąd Okręgowy podniósł, że odwołujący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze po dniu 1 stycznia 2009r., ponieważ był w tym czasie na zwolnieniu lekarskim i stanowiło to przerwę w wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach.

Obowiązująca od 1 stycznia 2009r. ustawa nie obejmuje swoim zakresem prac na stanowisku spawacza i mechanika-spawacza jako prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej przysługuje wyłącznie osobom, które przed dniem 1 stycznia 2009r. osiągnęły wymagany okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy. Przy ustalaniu okresu uprawniającego do emerytury pomostowej, o którym mowa w art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych., nie uwzględnia się okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach FUS. Sąd I instancji wskazał, że jest to wyraz realizacji ogólniejszej zasady, na której opiera się ustawa o emeryturach pomostowych, zgodnie z którą prawo do emerytury pomostowej przysługuje wyłącznie osobom, które w okresie swojej kariery zawodowej wykonywały pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze zdefiniowaną w art. 3 ust. 1 i 3 tejże ustawy (por. M. Zieleniecki, Komentarz do art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych).

Apelację od powyższego wyroku wniósł odwołujący W. Ś., zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podał, że w spornym okresie wykonywał pracę na stanowisku spawacza. W ocenie odwołującego Sąd I instancji w sposób błędny zinterpretował dokumentację wystawioną przez Przedsiębiorstwo (...) w G. odnośnie charakteru pracy przez niego wykonywanej, ponieważ pomimo, że w świadectwie pracy z dnia 7 lipca 2015r. stanowisko przez niego zajmowane określono jako mechanik – spawacz, to w istocie wykonywał prace spawacza.

Mając na uwadze powyższe, wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu emerytury pomostowej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2012r., poz. 637 z zm.), zgodnie z którym prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.,
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat,
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn,
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS,
- 6) po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3,
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Wszystkie wymienione wyżej warunki muszą być spełnione łącznie.

W przypadku wnioskodawcy bezsporne jest, że nie wykonywał on po dniu 31 grudnia 2008r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. W tej sytuacji uprawnienia wnioskodawcy należy ocenić w odniesieniu do art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, który stanowi, iż prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3,
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12,
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Jeżeli zatem ubezpieczony po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, to w dniu wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych, czyli 1 stycznia 2009r., winien udowodnić okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze zdefiniowany w art. 3 ustawy, na stanowiskach wymienionych w załączniku do ustawy nr 1 albo nr 2, wynoszący 15 lat.

Na kanwie kontrolowanej sprawy przedmiotem sporu było wyłącznie spełnienie przez ubezpieczonego przesłanki wymaganego dla uzyskania prawa do emerytury pomostowej 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych na dzień wejścia w życie ustawy, czyli na dzień 1 stycznia 2009r. (art. 49 pkt 2 i 3 w związku z art. 4 pkt 6 ustawy w zw. z art. 57). Sąd Okręgowy uznał bowiem, że wnioskodawca w okresie od 1 grudnia 1999r. do 31 grudnia 2008r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jednakże nie można zakwalifikować omawianego stażu pracy jako pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu obowiązujących przepisów, tj. art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonane przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie stanu faktycznego uznać należało za prawidłowe, aczkolwiek niepełne, dlatego też Sąd uzupełnił postępowanie dowodowe i przesłuchał świadków L. S., P. R., M. K., J. V., C. J. dla ustalenia warunków pracy wnioskodawcy

w Przedsiębiorstwie (...) w G. w latach 1991-2008. Wskazać bowiem należy, że Sąd drugiej instancji, zachowując pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia, ma obowiązek merytorycznie rozpoznać sprawę, nie ograniczając się tylko do skontrolowania legalności orzeczenia wydanego przez Sąd pierwszej instancji. Rozpoznając sprawę kontynuuje postępowanie rozpoczęte w Sądzie pierwszej instancji. Jest również sądem, który przeprowadza - jeśli zachodzi konieczność - własne postępowanie dowodowe, w którym istnieje możliwość powtórzenia i uzupełnienia dowodów przeprowadzonych w Sądzie pierwszej instancji oraz uwzględnienia nowych faktów i dowodów. Skoro istotą postępowania apelacyjnego jest merytoryczne sądenie sprawy, to Sąd drugiej instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji. Sąd II instancji uzupełnił, zatem stan faktyczny o następujące ustalenia.

W. Ś. w latach 1991 – 2008 zajmował stanowisko spawacza

w Przedsiębiorstwie (...) w G.. Odwołujący wykonywał prace spawalnicze wewnątrz kotłów, zbiorników (tzw. zasobników), kanałów ciepłowniczych, dymnych, węzłach ciepłowniczych, tunelach, ciągach naziemnych, koksikach (produkt uboczny, w niewielkim stopniu radioaktywny), przy instalacjach (odżuzlanie, odpylanie, odpopielanie). Powyższe pomieszczenia miały bardzo małą przestrzeń – ok 1.5m na 2m, kotły o wymiarach 2.5m na 5m i były pozbawione wentylacji. Odwołujący wykonywał czynności spawalnicze (spawanie łukowe i gazowe) w pełnym wymiarze czasu pracy.

W oparciu o ustalenia dokonane przez Sąd I instancji uzupełnione powyższymi ustaleniami Sąd Apelacyjny uznał apelację za zasadną.

Z zeznań wnioskodawcy i świadków wynika bowiem jednoznacznie, że W. Ś. w spornym okresie wykonywał prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym w bardzo małych pomieszczeniach, z utrudnioną wentylacją. A o takiej pracy jest mowa w załączniku nr 1 ustawy o emeryturach pomostowych, dotyczącym rodzaju prac wykonywanych w szczególnym charakterze, pod liczbą porządkową 28.

Zgodnie bowiem z załącznikiem nr 1 ustawy o emeryturach pomostowych z dnia 19.12.2008r. w pkt 28 wykazu prac w szczególnych warunkach wymieniono „prace bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.). Taki zapis jednoznacznie wskazuje, iż w świetle obowiązujących przepisów

nie wszystkie prace spawalnicze są zaliczane już do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Prace te wyraźnie zostały ograniczone do prac przy spawaniu łukowym

lub cięciu termicznym, dodatkowo wykonywanych w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją.

W świetle powyższych okoliczności należy uznać, że wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury pomostowej określone w art. 49, albowiem udowodnił do 1 stycznia 2009r. 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, a wymienionej w załączniku 1 ustawy pomostowej.

W konkluzji powyższych rozważań Sąd II instancji, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i 2 oraz poprzedzające go decyzje organu rentowego i przyznał W. Ś. prawo do emerytury pomostowej od dnia 27 czerwca 2015r.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zasądzona kwota stanowi zwrot kosztów postępowania apelacyjnego wygrywającemu spór odwołującemu i stanowi koszt poniesionej opłaty od apelacji.

del. SSO Małgorzata Woźniak-Zendran	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Marta Sawińska
-------------------------------------	-----------------------	--------------------